



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Lesní společnost Ledeč nad Sázavou, a. s.**, se sídlem Hrnčíře 2, Ledeč nad Sázavou, zastoupený JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA, advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Přemyslova 1106, Hradec Králové, zastoupená JUDr. Romanem Poláškem, advokátem se sídlem Trojanova 12, Praha 2, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2014, č. j. 62 Af 20/2013 – 79,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2014, č. j. 62 Af 20/2013 - 79 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2014, č. j. 62 Af 20/2013 - 79, bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže [dále jen „stěžovatel a“)“] ze dne 22. 2. 2013, č. j. ÚOHS-R155/2012/VZ-3329/2013/310/IPs, kterým byl zamítnut rozklad žalobce (dále jen „účastník řízení“) a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 7. 5. 2012, č. j. ÚOHS-S624/2011/VZ-4966/2012/550/MLa, v části týkající se veřejné zakázky „Provádění lesnických činností s prodejem dříví při pni – rok 2012+“ č. 39 „SÚJ 155601 – Ledeč nad Sázavou“, č. 40 „SÚJ 155602 – Světlá nad Sázavou“, č. 45 „SÚJ 163252 – Lanškroun“, č. 47 „SÚJ 164203 – Polička“ a č. 50 „SÚJ 170373 – Hořice“. Současně bylo napadeným rozhodnutím správní řízení o přezkumu úkonů zadavatele v částech veřejné zakázky „Provádění lesnických činností s prodejem dříví při pni – rok 2012+“ č. 34 „SÚJ 145501 – Náměšť nad Oslavou“, č. 35 „SÚJ 148300 – Třebíč“ a č. 71 „SÚJ 197212 Tábor“ zastaveno. V odůvodnění

rozsudku krajský soud uvedl, že jestliže byly podány námitky, jejichž předmětem bylo zpochybnění nabídkových cen v tom směru, že se jedná o mimořádně nízké nabídkové ceny, muselo být předmětem rozhodnutí o námitkách řádné vypořádání této otázky a jeho řádnost pak musela být předmětem přezkumu stěžovatelem a). Spor je tedy o to, zda ob stojí vypořádání námitek účastníka řízení týkajících se mimořádně nízkých nabídkových cen osobou zúčastněnou na řízení, která byla zadavatelem [dále jen „stěžovatel b)“], resp. zda ob stojí závěr, k němuž dospěl stěžovatel a). Tvrdil-li účastník řízení v námitkách, že některé nabídky obsahovaly mimořádně nízké nabídkové ceny, pak by stěžovatel b) postupoval v souladu s ust. § 111 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), pouze tehdy, pokud by se k této otázce konkrétním způsobem vyjádřil. Nevyhověl-li námitkám, pak musel srozumitelně vysvětlit, proč je nepovažuje za důvodné. Nutně by se v takovém případě musel vypořádat s konkrétními důvody, které účastník řízení v námitkách proti tvrzeným pochybením stěžovatele b) uváděl, a to tak, aby jak uchazečům, tak i stěžovateli a) pro účely následného přezkumu jeho úkonů, bylo najisto postaveno, z jakých konkrétních věcných důvodů jim nevyhovuje. Na stěžovateli a) pak bylo, aby se zabýval obsahem námitek a obsahem rozhodnutí o nich z toho pohledu, zda byly podány s dostatečně konkrétním a srozumitelným zdůvodněním, zda rozhodnutí o námitkách materiálně vyčerpalo veškerý předmět námitek, zda důvody uvedené v rozhodnutí o námitkách jsou srozumitelné a vzájemně konzistentní a zda odpovídají zjištěním, která stěžovatel b) v dostatečné míře, jež odpovídala konkrétnosti námitkových argumentů a okolnostem podání nabídek, učinil. Nic takového ovšem stěžovatel a) neučinil, a proto otázka mimořádně nízkých nabídkových cen nebyla věcně vypořádána. Stěžovatel a) se na straně jedné poměrně podrobně snažil v rozhodnutí v rovině teoretické nalézt svoji pozici ve vztahu k přezkumu postupu hodnotící komise podle ust. § 77 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, na straně druhé však žádný přezkum fakticky neprovedl. Jestliže ust. § 111 odst. 1 citovaného zákona ukládá zadavateli písemně rozhodnout o tom, zda námitkám vyhovuje či nikoliv, s uvedením důvodu, pak ob stojí jen takové rozhodnutí o námitkách, v němž je konkrétní věcný důvod obsažen. Na stěžovateli a) pak je, aby posoudil dodržení ust. § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách a z případného nedodržení dovodil v řízení podle ust. § 112 a násl. citovaného zákona odpovídající právní závěr. Stěžovatel a) však fakticky rezignoval na přezkum povinnosti stěžovatele b) řádně odůvodnit rozhodnutí o námitkách a navíc nemohl ani dovodit, že hodnotící komise správně dospěla k závěru, že nabídkové ceny nejsou mimořádně nízké. Krajský soud tedy vyhodnotil žalobu jako důvodnou, zčásti pro nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného výkladu ust. § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách v otázce potřeby vyčerpání obsah námitek, byť byly podány z důvodu mimořádně nízkých nabídkových cen, a zčásti z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů souvisejících s naplněním zákonných podmínek.

Pokud jde o žalobní argumentaci, kterou účastník řízení vyjádřil nesouhlas se závěrem stěžovatele a) ohledně opožděnosti námitek týkajících se nekorektně stanoveného hodnotícího kritéria, ohledně zmatečnosti v určení hodnotících kritérií a nejasného vymezení předmětu veřejné zakázky, tu krajský soud neshledal důvodnou. V této dílčí otázce stěžovatel a) rozhodl přezkoumatelným způsobem, přitom aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu a na zjištěný skutkový stav ji aplikoval odpovídajícím způsobem. Pokud ani účastník řízení nezpochybnil, že lhůtu podle ust. §

pokračování

110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách nestihl, neboť námitky uplatnil až po rozhodnutích stěžovatele b) o výběru nejvhodnější nabídky, pak rozhodující bylo posouzení, zda námitky směřovaly proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky nebo směřovaly ke zpochybnění stanovení zadávacích podmínek. Tvrzené nekorektní stanovení hodnotícího kritéria, zmatečnosti v určení hodnotících kritérií a nejasné vymezení předmětu veřejné zakázky muselo být účastníku řízení patrné již ze zadávací dokumentace. Přitom v této souvislosti stěžovateli b) po hodnocení nabídek vytýkal pouze to, že konstrukce nabídkové ceny vylučovala možnost provedení objektivního hodnocení z důvodu principiálně nesprávné konstrukce nabídkové ceny, kterou by bylo možné zhojit pouze vyloučením jedné z jejích komponent (ceny dříví). Krajský soud se ztotožnil se závěrem stěžovatele a), podle něhož názor, že v této dílčí položce jde o příjem stěžovatele b), nikoli o jeho výdaj, musel účastník řízení zastávat již v době, kdy se seznámil se zadávacími podmínkami a kdy sám konstruoval svoji nabídku. To, co bylo účastníkem řízení po rozhodnutích o výběru nejvhodnější nabídky stěžovateli b) vytýkáno, tedy nebylo podle obsahu námitek důsledkem konkrétního provádění hodnocení, nýbrž důsledkem toho, jak byla pravidla pro hodnocení stanovena, a ta byla součástí zadávacích podmínek. Brojil-li proti nim účastník řízení až po rozhodnutích stěžovatele b) o výběru nejvhodnější nabídky, stalo se tak skutečně opožděně. V této části tedy žaloba podle názoru krajského soudu důvodná není. Krajský soud se dále zabýval tvrzením účastníka řízení, který ve vztahu k II. výrokové části napadeného rozhodnutí zpochybňoval, že zrušení zadávacího řízení stěžovatelem b) v částech veřejné zakázky č. 34, 35 a 71 nemohlo být důvodem bezpředmětnosti jeho návrhu, a tedy důvodem pro zastavení řízení. Podle názoru krajského soudu stěžovatel a) obecně mohl v řízení podle ust. § 112 a násl. zákona o veřejných zakázkách aplikovat pravidla podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Samostatnou otázkou však je, zda v tomto konkrétním případě byly k jeho aplikaci důvody, tj. zda se skutečně návrh účastníka řízení na zahájení řízení o přezkum úkonů zadavatele poté, co stěžovatel b) příslušná zadávací řízení zrušil, stal žádostí zjevně bezpředmětnou. Krajský soud dospěl k závěru, že má-li být výsledkem řízení o přezkum úkonů zadavatele, které bylo zahájeno na návrh, uložení nápravného opatření podle ust. § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách a zároveň jestliže v případě zrušení zadávacího řízení zadavatelem nelze nápravné opatření podle citovaného ustanovení uložit, pak je naplněna podmínka podle ust. § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách a návrh je třeba zamítnout. Vzniklou procesní situaci tedy měl stěžovatel a) vyřešit zamítnutím návrhu podle citovaného ustanovení, tedy podle normy speciální, a nikoli zastavením řízení podle normy obecné (§ 66 odst. 1 správního řádu). Za tohoto stavu nemůže obstát výroková část II. napadeného rozhodnutí o zastavení správního řízení, což je důvodem pro její zrušení pro nezákonnost.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě kasační stížnost jak stěžovatel a), tak stěžovatel b).

Stěžovatel a) své stížní námitky podřadil pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti vyjádřil souhlas se skutkovými zjištěními krajského soudu v napadeném rozsudku v části týkající se posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny, ale současně vyjádřil nesouhlas s právním posouzením a závěry, které z těchto skutkových zjištění vyvodil. Krajský soud dovozuje, že i pouze na základě obecného tvrzení účastníka řízení,

že shledává nabídkové ceny v označených částech veřejné zakázky mimořádně nízkými, je hodnotící komise, resp. zadavatel, povinna přezkoumat všechny označené nabídkové ceny postupem podle ust. § 77 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Lze souhlasit s tím, že pokud jsou zadavateli doručeny odůvodněné námitky vůči konkrétním nabídkovým cenám, je třeba, aby k nim uvedl přezkoumatelné odůvodnění. V daném případě však byly námitky zcela obecného charakteru a stěžovatel b) v odůvodnění rozhodnutí o námitkách uvedl, že z takového obecného tvrzení nelze dovodit bez dalšího, že by nabídkové ceny skutečně mohly být nepřiměřeně nízkými. Zároveň je z protokolů o jednání hodnotící komise patrné, že tato komise se posouzením mimořádně nízkých nabídkových cen zabývala. Je zřejmé, že pokud u některých zakázek potencialitu mimořádně nízké nabídkové ceny našla, pak je nutné posoudit postup hodnotící komise tak, že se jimi zabývala celkově a pouze u některých nabídkové ceny vyhodnotila jako mimořádně nízké. Z toho také vycházel stěžovatel a) v napadeném rozhodnutí. Stěžovatel a) vyjádřil souhlas s konstatováním krajského soudu, že nelze ust. § 77 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách vykládat tak, že hodnotící komise nemá „nikdy“ povinnost odůvodňovat, proč neshledala některou z nabídkových cen mimořádně nízkou, neboť takový výklad by vedl k absolutní nevymahatelnosti institutu mimořádně nízkých nabídkových cen. Krajský soud však nevzal v potaz další extrém, jako nastal v tomto případě, kdy účastník řízení pouhým obecným tvrzením, nijak nepodloženým, nutí stěžovatele b) odůvodňovat mimořádně nízkou nabídkovou cenu i tam, kde ji neshledal a kde k tomu nebyly uvedeny žádné relevantní argumenty. Krajský soud v napadeném rozsudku nijak neposoudil, zda byly námitky účastníka řízení dostatečně konkrétní, aby se jimi mohl stěžovatel b) zabývat, přičemž však jako jednu z podmínek pro posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny ve fázi po podání námitek, stanovil věrohodné a kvalifikované upozornění na takovou možnost (str. 11 rozsudku). Stěžovatel a) se tak domnívá, že stěžovatel b) s ohledem na obecnost námitek účastníka řízení nebyl povinen znovu posuzovat jím napadené části zakázky z pohledu mimořádně nízké nabídkové ceny a odůvodňovat, proč neshledal nabídkové ceny napadané účastníkem řízení mimořádně nízkými. Podle jeho názoru posoudil postup stěžovatele b) v zadávacím řízení dostatečně, v souladu se zákonem a přezkoumatelně. Stěžovatel a) také vyslovil nesouhlas se zrušením výrokové části II. napadeného rozhodnutí o zastavení správního řízení. Krajský soud dovodil, že zde nejsou důvody, pro které by nebylo možné v řízení podle ust. § 112 a násl. zákona o veřejných zakázkách aplikovat pravidla podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, ale zároveň dovodil, že jelikož stěžovatel b) zadávací řízení sám zrušil, stěžovatel a) by mu již nikdy nemohl uložit nápravné opatření, a tudíž je nutné návrh účastníka řízení zamítnout. Stěžovatel a) napadá tyto závěry krajského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť se nezabýval tím, jaký bude mít postup podle jednoho či druhého zákona vliv na postavení navrhovatele v návrhovém řízení. Zákon o veřejných zakázkách je normou hmotněprávní a podle jeho ust. § 118 odst. 5 písm. a) Úřad pro ochranu hospodářské soutěže návrh zamítne, pokud nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření. Z jazykového výkladu tohoto ustanovení vyplývá, že by Úřad pro ochranu hospodářské soutěže měl posoudit, zda byly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření či nikoliv. Měl by tedy návrh posoudit meritorně a pouze v případě, kdy zjistí, že návrh není důvodný, jej zamítnout. Naproti tomu správní řád je normou procesněprávní a podle jeho § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu správní orgán řízení o žádosti zastaví, pokud se žádost stala zjevně bezpředmětnou. V takovém případě Úřad pro ochranu hospodářské soutěže neposuzuje žádost (návrh) meritorně, pouze vyhodnotí, zda je bezpředmětný. V tomto případě se stal

pokračování

návrh bezpředmětným tím, že mu již nelze vyhovět a uložit nápravné opatření a není zde tedy nic, o čem by mohl správní orgán rozhodnout. Toto zjištění je čistě procesního charakteru a nemá nic společného s tím, zda zadavatel postupoval vůči navrhovateli v souladu se zákonem. Proto stěžovatel a) postupoval správně, když řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil, neboť zákon o veřejných zakázkách neobsahuje vlastní úpravu zastavení řízení zahájeného na návrh a ust. § 118 dopadá pouze na případy zamítnutí návrhu z věcných důvodů nebo tehdy, je-li návrh podán neoprávněnou osobou. Krajský soud se také nezabýval dopadem takové změny procesního postupu stěžovatele a) vůči účastníkovi řízení z pohledu kaucí. Krajský soud měl při rozhodování, zda lze v daném případě postupovat podle ust. § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, toto ustanovení vykládat v kontextu s ust. § 115 citovaného zákona, jenž stanoví povinnost navrhovatele složit kauci, a zejména pak s 2 písm. a) citovaného ustanovení, podle kterého je kauce příjmem státního rozpočtu, pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže pravomocným rozhodnutím návrh zamítne podle ust. § 118 odst. 5 písm. a) citovaného zákona. Použití citovaného ustanovení má tedy za následek propadnutí účastníkem řízení složené kaucí. Z těchto důvodů stěžovatel a) navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel b) své stížní námitky podřadil pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s názorem krajského soudu, že posouzení nabídek ve smyslu ust. § 77 zákona o veřejných zakázkách neproběhlo řádně, resp. vůbec, protože toto posouzení proběhlo řádně osobami odborně způsobilými. V hodnotících komisích jsou vždy zastoupeni odborníci, a to jak v oblasti lesnického hospodaření, tak i v oblasti zadávání veřejných zakázek. Tito mají nejlepší informace o tom, jakých cen je v daném místě a čase možné dosáhnout vzhledem k předmětu plnění veřejné zakázky, tj. ke struktuře a objemu služeb, materiálu a prodávaného dříví. Jsou tak schopni kvalifikovaně posoudit, zda nabídkové ceny jednotlivých uchazečů v jejich jednotlivých položkách jsou odpovídající cenám v daném místě a čase, popř. zda jsou tyto ceny mimořádně nízké. Pokud jde o konkrétní postup hodnotících komisí, ty v souladu s čl. 9.2. zadávací dokumentace zkoumaly v případě nabídkových cen nejenom jejich celkovou výši, ale také jednotlivé položky nabídek uchazečů. K tomu měly komise k dispozici dokumenty obsahující všechny nabídkové ceny uchazečů na danou část veřejné zakázky, předpokládané hodnoty pěstebních činností, sadebního materiálu, těžebních činností, dříví a předpokládanou celkovou nabídkovou cenu (saldo). Komise tak mohla porovnat, nakolik se jednotlivé dílčí nabídkové ceny uchazečů odchylují od předpokládaných hodnot. Na základě stanovených kritérií byly jednotlivé nabídkové ceny, včetně jednotlivých položek, podrobeny pečlivému posouzení a diskuzi hodnotícími komisemi. V případě, že hodnotící komise dospěly k závěru, že nabídka uchazeče obsahuje nabídkovou cenu či její položku nepřiměřenou ve vztahu k předmětu veřejné zakázky, učinily nezbytné kroky vedoucí ke zjištění, zda taková cena má své odůvodnění nebo se jedná o ceny čistě spekulativní. Uchazeč, v jehož nabídce byla zjištěna mimořádně nízká nabídková cena, byl vždy v souladu s ust. § 77 zákona o veřejných zakázkách vyzván ke zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny, a to ke konkrétní položce, u které komise shledala nepřiměřenost ceny. Dodržení uvedeného postupu vyplývá z jednotlivých protokolů o jednání hodnotících komisí i z jednotlivých žádostí o vysvětlení nabídky a zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny. Stěžovatel b) zdůraznil, že zákon o veřejných zakázkách neupravuje povinnosti zadavatele, resp. hodnotící komise, pro případ, kdy není shledána mimořádně

nízká nabídková cena v nabídkách uchazečů. Stěžovatel a), jakož i soudy, pravidelně vyslovují názor, že pokud zadavatel neshledá žádnou nabídkovou cenu jako mimořádně nízkou, nestanoví mu zákon povinnost tento svůj závěr jakkoliv zdůvodnit, ani ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek, ani kdekoliv jinde. V přímém rozporu s tímto názorem však krajský soud v podstatě konstatuje, že v důsledku toho, že hodnotící komise pouze uvedly, že neshledaly mimořádně nízkou nabídkovou cenu u žádného z uchazečů, aniž by tento závěr jakkoliv odůvodnily, není možné určit, zda postupovaly v souladu s ust. § 77 zákona o veřejných zakázkách. Pokud však citovaný zákon takovou povinnost nestanoví, přičemž i rozhodovací praxe se shoduje, že hodnotící komise takovou povinnost nemá, nemůže být skutečnost, že stěžovatel b) nejednal nad rámec zákonem uložených povinností, důvodem pro závěr, že neprovedl řádné posouzení nabídek z hlediska mimořádně nízkých nabídkových cen. V některých případech však může být dána povinnost zdůvodnit, proč hodnotící komise danou nabídkovou cenu neshledala mimořádně nízkou, zejména pokud je na možnost mimořádně nízké nabídkové ceny kvalifikovaně upozorněna některým z uchazečů. V daném případě ale taková situace při posuzování a hodnocení nabídek nenastala, a proto nebyl důvod pro nastoupení takové povinnosti. Pokud jde o rozhodnutí o námitkách účastníka řízení, stěžovatel b) vyslovil nesouhlas se závěry krajského soudu ohledně způsobu, jakým se měl jako zadavatel s těmito námitkami vypořádat. Stěžovatel b) postup hodnotících komisí náležitě přezkoumal, a to ve vztahu ke všem částem veřejné zakázky, vůči kterým podal účastník řízení námitky, a své rozhodnutí o námitkách na základě provedených zjištění dostatečně odůvodnil. Protože v postupech hodnotících komisí neshledal žádné pochybení, vyrozuměl o tomto závěru účastníka řízení v rozhodnutí o námitkách. Jak uvedl i krajský soud, je třeba zkoumat skutečnost, zda námitky byly podány s dostatečně konkrétním a srozumitelným zdůvodněním. Argumentace použitá účastníkem řízení však nebyla ani dostatečně konkrétní, ani srozumitelně zdůvodněná. Jednalo se spíše o vyslovení ničím nepodložených domněnek. Účastník řízení se ani nesnažil nějak vysvětlit, z čeho nepřiměřenost nabídkových cen vítězných uchazečů usuzuje, natož toto své tvrzení nějak doložit. Vzhledem k tomu, že neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které spatřuje nabídkové ceny všech vítězných uchazečů v daných částech mimořádně nízké, nemohl se ve vztahu k těmto námitkám ani stěžovatel b) jakkoliv konkrétněji vyjádřit. Nevznesl-li účastník řízení konkrétní námitky a stěžovatel b) při přezkumu nabídkových cen neshledal v nabídkách nedostatky a nepojal pochybnosti o nepřiměřenosti či spekulativnosti nabídkových cen, resp. jejich položek, nebylo by účelné, aby se v takovém případě vypořádával s námitkami v rozsahu širším, než v jakém byly podány. Stěžovateli b) tak z odůvodnění rozsudku není zřejmé, k jakým konkrétním bodům námitek se měl podrobně vyjádřit, když účastník řízení pouze bez jakéhokoli relevantního zdůvodnění uvedl, že podle jeho názoru je celková nabídková cena obvyklá v místě a čase vyšší, přičemž žádné bližší zdůvodnění této své domněnky neuvedl. Stěžovatel b) si je vědom své povinnosti vypořádat se podle ust. § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách s námitkami v plném rozsahu, avšak v případě takto obecných námitek by byl požadavek na podrobné věcné odůvodnění přiměřenosti nabídkových cen vůči zadavateli nespravedlivý a zcela v nepoměru k podaným námitkám. Navíc stěžovatel b) poukázal na skutečnost, že námitky účastníka řízení jsou typickým příkladem účelových, ne-li šikanózních, námitek. O tom svědčí nejenom jejich nekonkrétnost a nedostatek jejich odůvodnění, ale především jejich opakovanost ve stejném znění. Z těchto důvodů stěžovatel b) navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

Účastník řízení ve vyjádření ke kasačním stížnostem uvedl, že tyto nevyvrací závěry krajského soudu obsažené v napadeném rozsudku, že postup stěžovatele b) byl nezákonný, resp. i nepřezkoumatelný. V kasační stížnosti stěžovatel a) sice uváděl, že námitky účastníka řízení vůči úkonům stěžovatele b) nebyly dostatečně konkrétní a stěžovatel b) detailně rozváděl, jaké bylo například personální složení hodnotících komisí, že členové hodnotících komisí byli odborníky či jakých tyto osoby používali při hodnocení nabídek metod apod., avšak to nic nemění na správnosti stěžejního závěru napadeného rozsudku, tj. že rozhodnutí stěžovatele a) o návrhu účastníka řízení na přezkum úkonů stěžovatele b) bylo nepřezkoumatelné a nezákonné. Nepřezkoumatelným byl závěr stěžovatele b), který k námitkám účastníka řízení ve svém rozhodnutí nijak nezdůvodnil, proč nepovažuje nabídky ostatních uchazečů o veřejnou zakázku za nepřiměřeně nízké. Jestliže toto rozhodnutí o námitkách vůbec neobsahuje žádnou informaci, z níž by bylo možno ověřit, tj. přezkoumat správnost jeho výroku, nemůže jít o rozhodnutí přezkoumatelné a jestliže v rozhodnutí stěžovatele a), které na ně navazuje, je vysloven závěr o přezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele b), je logicky rovněž nepřezkoumatelné a nezákonné i napadené rozhodnutí stěžovatele a). Z obsahu kasační stížnosti stěžovatele b) vyplývá, že si neuvědomuje, že nezákonnost napadeného rozhodnutí stěžovatele a) neshledal krajský soud z toho důvodu, že by snad byl toho názoru, že by se měl zadavatel obrátit na nejvýše se umístivší uchazeče se žádostí o vysvětlení výše jejich nabídkových cen, nýbrž že nezákonnost byla shledána v tom, že napadené rozhodnutí stěžovatele a) bylo nepřezkoumatelné co do závěru, že stěžovatel b) coby zadavatel postupoval správně, když pouze konstatoval, že žádná z nabízených cen nebyla mimořádně nízká a že není oprávněn otázkou výše nabídkových cen jakkoli přezkoumávat. V této souvislosti jsou proto nepřipadné poukazy stěžovatele b) na literaturu či rozhodovací praxi stěžovatele a) pokud jde o to, jak konkrétní či kvalifikovaná má být žádost o zdůvodnění mimořádně nízké nabídkové ceny. K argumentu, že námitky účastníka řízení údajně nebyly natolik dostatečně konkrétní, aby se jimi mohl či musel stěžovatel b) zabývat, a mohl je tudíž odbýt nepřezkoumatelným konstatováním, že „žádná nabídka nebyla mimořádně nízká“, se účastník řízení již opakovaně vyjadřoval, když uvedl, že je při své argumentaci ohledně mimořádně nízké ceny, kterou nabídli vybraní uchazeči, výrazně limitován obsahem zadavatelova oznámení o výběru nejvhodnější nabídky, které uvádí pouze hodnotu záporného salda jednotlivých uchazečů. Zadavatel jiné údaje než údaje o výši salda jednotlivých uchazečů veřejnosti či jiným uchazečům ani neposkytuje. Za těchto okolností je z logiky věci vyloučeno, aby námitky účastníka řízení mohly být konkrétnější. Stěžovatelé se tak tvrzením o nedostatečné konkrétnosti námitek účastníka řízení pokouší účelově využít toho, že zadavatel neposkytl dostatečně podrobné, vypovídající informace ohledně vítězných nabídek, což je zcela absurdní, neboť zatajováním relevantních dat ani nedává ke konkrétnějším námitkám žádnou příležitost. Vzhledem k tomu jsou také zcela nepřipadné i navazující argumenty stěžovatele b), že by se musel příliš podrobně vypořádávat s námitkami účastníka řízení, což po něm nelze spravedlivě požadovat. Naopak po zadavateli lze spravedlivě požadovat, aby postupoval při vypořádávání námitek uchazečů dostatečně přezkoumatelně přesto, že uchazečům s ohledem na absolutní minimum zveřejněných informací de facto ani neumožnil podat konkrétnější námitky. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že to byl stěžovatel b), kdo coby zadavatel vytvořil konstrukci zadávacího řízení, resp. stanovování pořadí jednotlivých uchazečů, spočívající v odečítání nabízených výkupních cen dříví od

nabízených cen lesnických činností. I z toho důvodu se nemůže s úspěchem dovolávat toho, že by pro něj bylo eventuálně administrativně náročné se řádně, tj. především přezkoumatelně, vypořádat s námitkami uchazečů. Bez ohledu na shora uvedené účastník řízení zdůraznil, že zadavatel by měl být schopen vždy přezkoumatelně a přesvědčivě zdůvodnit alespoň to, jaké jsou minimální, hospodářsky ještě zdůvodnitelné, nabídkové ceny, které ještě nelze považovat za mimořádně nízké. Nic takového však stěžovatel b) neučinil, a tudíž nebyl jeho postup souladný se zákonem a přezkoumatelný. Závěrem účastník řízení poukázal na to, že Nejvyšší správní soud se principiálně totožným případem již jednou zabýval, a to ve věci vedené pod sp. zn. 2 Afs 103/2013. Z uvedených důvodů účastník řízení navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podaných kasačních stížnostech, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval stížní námitkou, kterou shodně uplatnili oba stěžovatele, a to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda stěžovatel b) postupoval při vypořádání námitek účastníka řízení v souladu s ust. § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.

Otázkou způsobu vypořádání námitek týkajících se mimořádně nízkých nabídkových cen zadavatelem podle ust. § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách se Nejvyšší správní soud zabýval ve skutkově i právně totožné věci vedené pod sp. zn. 2 Afs 103/2013, kdy kasační stížnost podali stejní stěžovatelé jako v nyní posuzované věci a předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí, kterým byl zamítnut rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí stěžovatele a) ve věci přezkoumání úkonů stěžovatele b) jako zadavatele veřejné zakázky „Provádění lesnických činností s prodejem dříví při pni – rok 2011, v části 32, 38, 41“. V rozsudku ze dne 10. 6. 2014, č. j. 2 Afs 103/2013 - 61, k vypořádání námitek Nejvyšší správní soud, uvedl:

[10.] Nejvyšší správní soud se tak plně ztotožňuje s právními závěry krajského soudu, který dovodil, že: a) zkoumání, zda konkrétní nabídka neobsahuje mimořádně nízkou nabídkovou cenu, je vždy obligatorní součástí procesu posuzování nabídek; b) povinnost věcně se vyjádřit k důvodům, pro které hodnotící komise nepovažuje žádnou z nabídkových cen za mimořádně nízkou, vzniká tehdy, pokud zadavatele nebo hodnotící komisi kdokoli (především z uchazečů, kteří podali nabídky) na možnost mimořádně nízkých nabídkových cen věrohodně a kvalifikovaně upozornil; c) pod efektivní kontrolou stěžovatele A) musí být splnění povinnosti zadavatele řádně vypořádat obsah námitek. Na základě těchto závěrů pak krajský soud konstatoval, že v nyní projednávaném případě stěžovatel A), ani stěžovatel B) své zákonem stanovené povinnosti nesplnili. „Pokud § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách ukládá zadavateli písemně rozhodnout o tom, zda námitkám vyhovuje či nikoliv, s uvedením důvodu, pak obtož jen takové rozhodnutí o námitkách, v němž je konkrétní věcný důvod obsažen. Není-li v něm obsažen, pak zadavatel nesplní povinnost podle § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Na [stěžovateli A)] pak za tohoto stavu je, aby z nedodržení § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách dovodil v řízení podle § 112 a násl. zákona o veřejných zakázkách odpovídající právní závěr“ (str. 10 rozsudku krajského soudu).

pokračování

[11.] Nelze tak přisvědčit argumentaci stěžovatele B), v níž polemizuje s výkladem ust. § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách provedeným krajským soudem a s jeho konkrétním závěrem o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí o námitkách žalobce. Rovněž i Nejvyšší správní soud má shodně s krajským soudem za to, že odůvodnění rozhodnutí stěžovatele B) o námitkách žalobce je zcela nedostatečné, velmi obecné, v podstatě univerzálně přenositelné do jakéhokoliv rozhodnutí o námitkách, neboť se v něm stěžovatel B) podrobněji nevypořádal s konkrétními námitkami žalobce a dostatečně nezdůvodnil, proč nelze těmito námitkám (pochybnostem o výskytu mimořádně nízkých nabídkových cen) vyhovět. Tímto svým postupem tak stěžovatel B) nedostal své povinnosti uvést důvody, proč vzneseným námitkám nevyhovuje, jak mu to nařizuje § 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, a své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí blíže srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2012, č. j. 9 As 89/2011 – 32, nebo ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 AOs 3/2013 – 36, dostupná na www.nssoud.cz). Těto povinnosti řádně, dostatečně a srozumitelně odůvodnit své rozhodnutí se nelze zbavit odkazem na subjektivní hodnocení, že i samotné námitky „nebyly podány s dostatečně konkrétním a srozumitelným odůvodněním, na jehož základě by relevantní pochybnosti mohly vůbec vzniknout.“ Ostatně pokud by stěžovatel B) měl skutečně za to, že vznesené námitky trpí závažnými nedostatky a neobsahují veškeré, zákonem požadované náležitosti (§ 110 zákona o veřejných zakázkách), mohl postupovat podle § 110 odst. 7 věty páté zákona o veřejných zakázkách a podané námitky odmítnout. Pokud tak neučinil, a s ohledem na charakter a obsah samotných námitek žalobce v daném případě tak učinit ani nemohl, bylo jeho povinností se v odůvodnění svého rozhodnutí s těmito námitkami řádně vypořádat, a to způsobem odpovídajícím míře jejich závažnosti.

[12.] Za vnitřně rozpornou a do značné míry nekonzistentní pak Nejvyšší správní soud považuje argumentaci stěžovatele A), kterou předestřel v průběhu řízení před krajským soudem a následně i v kasační stížnosti. Zatímco v průběhu řízení před krajským soudem stěžovatel A) zastával stanovisko, na němž také založil odůvodnění svého rozhodnutí, že je mu zákonem (§ 112 a násl. zákona o veřejných zakázkách) svěřená funkce dohledu nad zadáváním veřejných zakázek se při přezkumu způsobu vypořádání námitek uchazeče ze strany zadavatele vztahuje pouze na přezkum „formální (zda byl dodržen zákon o veřejných zakázkách) a obsahové stránky posouzení (zda svůj závěr hodnotící komise odůvodnila objektivními skutečnostmi)“, nikoliv na „obsahovou stránku vypořádání žalobcových námitek proti mimořádně nízkým nabídkovým cenám“, v kasační stížnosti svou argumentaci soustředil již na obhajobu svého postupu v rámci samotného přezkumu napadeného rozhodnutí zadavatele. Ani s jedním z uvedených stanovisek se nicméně Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[13.] Způsob, jakým stěžovatel A) v nyní posuzovaném případě vykládá rozsah své přezkumné činnosti ve vztahu k veřejným zakázkám, považuje Nejvyšší správní soud za příliš zužující, striktně formalistický a odporující samotnému smyslu a účelu funkce dohledu, jak je koncipována v § 112 a násl. zákona o veřejných zakázkách a podrobně rozvedena v judikatuře Nejvyššího správního soudu, na kterou ostatně krajský soud v napadeném rozsudku odkazuje (srov. např. rozsudky ze dne 10. 1. 2003, č. j. 2 A 9/2002 – 62; ze dne 21. 6. 2007, č. j. 5 Afs 6/2007 – 92, nebo ze dne 6. 11. 2009, č. j. 5 Afs 75/2009 – 100). Kupříkladu v cit. rozsudku 2 A 9/2002 – 62 Nejvyšší správní soud obecně ve vztahu k přezkumné činnosti stěžovatele A) konstatoval, že „spočívá v kontrole, zda byly řádně dodrženy předepsané postupy a úkony zajišťující rámec pro vlastní posouzení a hodnocení nabídek. (...) Jeho pravomoci sahají do úrovně těch činností zadavatele, které vytvářejí prostor pro fair podmínky pro účast uchazečů v soutěži, ale končí tam, kde nastupuje vlastní úvaha o tom, která nabídka splnila konkrétní kritérium a v jaké kvalitě. Nelze přezkoumávat úvahy členů hodnotící komise, neboť tím by se

[stěžovatel A)] ve svých důsledcích sám stylizoval do role zadavatele a určoval by, která zakázka má vyhovět zadaným kritériím a také v soutěži zvítězit. [Stěžovatel A)] nemůže přebírat zodpovědnost za výběr nejvhodnější nabídky, neboť k tomu nemá ani odborné předpoklady, totéž nelze požadovat ani po soudu. Úkolem obou je kontrola rámce, v němž se výběr provádí, nikoliv samotné kvality výběru. V opačném případě by se totiž výběr nejvhodnější nabídky mohl stát záležitostí znaleckých posudků a pak by existence zákona postrádala smysl.“

[14.] V tomto ohledu tak lze sice přisvědčit názoru stěžovatele A), že předmětem jeho přezkumné činnosti nemůže být přezkum samotných závěrů hodnotící komise ohledně výskytu mimořádně nízkých nabídkových cen v zadávacím řízení. Nicméně tato otázka není v nyní projednávané věci nijak spornou. Sporným je názor stěžovatele A), jenž z uvedeného dovozuje, že není oprávněn přezkoumávat ani způsob vypořádání žalobcových námitek proti mimořádně nízkým nabídkovým cenám ze strany hodnotící komise, tj. zda byly dostatečným, řádným a srozumitelným způsobem vypořádány, resp. zda přezkoumávané rozhodnutí o nich netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, ať již z důvodu jeho nesrozumitelnosti, anebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Takový výklad nelze dle názoru Nejvyššího správního soudu akceptovat, neboť by znamenal otevření cesty k potenciální libovůli v rozhodování zadavatele, dotčené subjekty by ponechal bez možnosti domáhat se ochrany a samotný institut námitek proti možnému výskytu mimořádně nízké nabídkové ceny by učinil prakticky zbytečným a nijak vymahatelným. Jak ostatně konstatoval krajský soud, „má-li stěžovatel právo na podání zdůvodněných námitek (§ 110 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách) a má-li zadavatel povinnost řádně a včas podané námítky přezkoumat v plné rozsahu a rozhodnout o nich (§ 111 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách), pak nepřezkoumání námitek nebo nerozhodnutí o nich zákonem předvídaným způsobem je porušením postupu (nedodržením postupu) podle § 112 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách a § 112 odst. 2 písm. g) zákona o veřejných zakázkách – a může jít o správní delikt podle § 120 odst. 1 písm. g) zákona o veřejných zakázkách. Řádně a včasné přezkoumání námitek a rozhodnutí o nich tedy také musí podléhat kontrole ze strany [stěžovatele A)]“ (str. 7 rozsudku krajského soudu).

[15.] Závažnost takového výkladu a na něm vystavěném postupu vzrůstá o to více, pokud samotné rozhodnutí stěžovatele B) o námitkách žalobce proti mimořádně nízkým nabídkovým cenám skutečně trpí vadou nepřezkoumatelnosti, jako tomu bylo v nyní projednávaném případě. Stěžovatel A) tak nejen, že neměl rezignovat na svou, zákonem o veřejných zakázkách předvídanou, povinnost přezkoumat zadavatelovu povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí o námitkách žalobce proti mimořádně nízkým nabídkovým cenám, což bylo také podstatou návrhu žalobce na zahájení správního řízení, ale v rámci své přezkumné činnosti měl vycházet ze zjevné nepřezkoumatelnosti předmětného rozhodnutí o námitkách pro nedostatek důvodů a použít některé z nápravných opatření, která mu § 118 zákona o veřejných zakázkách v rámci jeho dohledové činnosti poskytuje. Proto nelze přisvědčit ani argumentaci stěžovatele A), v níž polemizuje s právním závěrem krajského soudu ohledně nedostatečného způsobu vypořádání námitek ze strany zadavatele.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal důvod pro odchýlení se od uvedeného právního názoru a vzhledem k tomu, že rozsudek krajského soudu je s ním v souladu, není v tomto rozsahu nezákonný z důvodů namítaných v kasačních stížnostech.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou stěžovatele a), že krajský soud pochybil, pokud zrušil výrokovou část II. napadeného rozhodnutí o zastavení správního řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

pokračování

Podle obsahu správního spisu, účastník řízení podal návrh na zahájení řízení o přezkum úkonů zadavatele mimo jiné v částech veřejné zakázky č. 34, 35 a 71. Následně stěžovatel b) zadávací řízení v uvedených částech podle ust. § 84 odst. 2 písm. c) zákona o veřejných zakázkách zrušil. Stěžovatel a) proto řízení o návrhu účastníka řízení v tomto rozsahu zastavil podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu s odůvodněním, že v této části se návrh stal zjevně bezpředmětným.

Tento procesní postup označil krajský soud za nezákonný, protože stěžovatel a) neměl správní řízení o přezkumu úkonů stěžovatele b) v částech veřejné zakázky č. 34, 35 a 71 zastavit podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, ale měl návrh účastníka řízení zamítnout, neboť byla naplněna podmínka podle ust. § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.

Podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žádost se stala zjevně bezpředmětnou.

Podle ust. § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, nedodrží-li zadavatel postup stanovený pro zadání veřejné zakázky nebo pro soutěž o návrh, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky nebo návrhu, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy, Úřad zruší zadávací řízení nebo soutěž o návrh nebo jen jednotlivý úkon zadavatele. Podle odst. 5 písm. a) citovaného ustanovení Úřad návrh zamítne, pokud nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle odstavce 1 nebo 2.

Jak správně uvedl stěžovatel a), z jazykového výkladu ust. § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách vyplývá, že by Úřad pro ochranu hospodářské soutěže měl posoudit existenci důvodů pro uložení nápravného opatření, tedy že by měl meritorně návrh posoudit a pouze v případě, kdy zjistí, že návrh není důvodný, jej zamítnout. V posuzované věci však stěžovatel a) návrh účastníka řízení meritorně neposuzoval, neboť zadávací řízení bylo v dotčených částech již zrušeno stěžovatelem b). V důsledku toho se tak stal návrh účastníka řízení na přezkum úkonů zadavatele zjevně bezpředmětným. Nelze totiž nad rámec platné právní úpravy a zákonem stanovené pravomoci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dovozovat jeho povinnost vést řízení i po zrušení zadávacího řízení, tj. poté, co odpadl předmět řízení, kterým je trvající zadávací řízení. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže by tak byl nucen vydat *de facto* deklaratorní rozhodnutí o tom, zda došlo či nedošlo ke kvalifikovanému porušení povinností zadavatele. Zohlednit je nutno i skutečnost, že pokud by stěžovatel a) v rozhodnutí o zamítnutí návrhu vydaném po zrušení zadávacího řízení stěžovatelem b) pouze v odůvodnění vyslovil závěr, že stěžovatel b) kvalifikovaným způsobem porušil zákon o veřejných zakázkách, stěžovatel b) by neměl žádnou možnost domáhat se ochrany proti takové části odůvodnění rozhodnutí úřadu. Vzhledem k tomu, že výrokem rozhodnutí (tj. zamítnutím návrhu) nebylo do právní sféry stěžovatele b) zasaženo, byla by jeho žaloba proti rozhodnutí stěžovatele a) nepřípustná ve smyslu § 68 písm. d) s. ř. s., podle něhož je nepřípustná žaloba směřující jen proti důvodům rozhodnutí správního orgánu.

V neposlední řadě lze také poukázat na souvislost s povinností navrhovatele složit při podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele kauci. Podle ust. § 115 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je navrhovatel povinen složit při podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele, nejméně ve výši 50.000 Kč, nejvýše ve výši 2.000.000 Kč, respektive v případě, že není možné stanovit nabídkovou cenu navrhovatele, je navrhovatel povinen složit 100.000 Kč. Je-li návrh zamítnut podle ust. § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, kauce propadá ve prospěch státního rozpočtu, zatímco v případě zastavení řízení se kauce vrací navrhovateli. Řešení situace, kdy zadavatel po podání návrhu zadávací řízení zruší, zastavením řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je tak i pro navrhovatele příznivější, neboť mu v takovém případě bude složená kauce vrácena.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že v případě, že zadávací řízení bylo po podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zrušeno, nelze aplikovat ust. § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Proto stěžovatel a) postupoval správně, pokud řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil, neboť zákon o veřejných zakázkách neobsahuje vlastní úpravu zastavení řízení zahájeného na návrh a podle ust. § 118 odst. 5 lze postupovat pouze v případech zamítnutí návrhu z věcných důvodů nebo tehdy, je-li návrh podán neoprávněnou osobou.

Z výše uvedeného důvodu je kasační stížnost stěžovatele a) důvodná, a proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu